

Magolcsay Nagy Gábor

<órák és fölemelt galaxishalmazok>

Vevának

órák és fölemelt galaxishalmazok forognak bennünk
siketek virágzó fákat könnyeznek lábaink elé
és mi a hajnal összekapaszkodott kutyái vagyunk
igen néha nehéz az álmunk
ilyenkor kristálygyerekeket ringatunk szemünkben
és fölépítjük a holnap eszelős geometriáit
íme hát
még mindig trapézok és eltévedt frekvenciák céltáblája vagyok
de hiszem
hogy légerek és logarlécek nélkül is megérinthetjük egymást
mert mi mind a te meleg szívedből vagyunk
és te vagy a kéz melyben összemosolyognak napjaink
a szándék mely kendőt nyújt felénk
s a szemünkben imádkozó némaság

az árnyék

titánvér

táplálja minden álmodat

útra kel

apollón tréfája

az árnyék

félelemhez fohászkodik

alkonyfád

és a bátor ember

testében köröz